

náhodou se váš zrak zkalil, že jste nepozoroval, že je Kaminski ještě živ, a já jsem si zosnoval na základě toho svůj plán. Ten plán se mi podařil a Bohumil patří nyní mně."

Lékař na to neodpověděl a odvrátiv se od Pedra, přiklekl k těžce raněnému Bohumilovi a křísil ho tak dlouho, až počal tento rychleji dýchat.

Pak odkvapiv domů a učiniv tam všechny přípravy, jichž bylo zapotřebí, aby tam mohl Bohumila náležitě ošetřovati, šel pak o půl noci pro něj.

Těžce raněný Bohumil byl v jednom zadním pokojíčku v jeho domě na postel uložen, a druhého dne ráno mu lékař vytáhl kulku z rány, která byla na štěstí hluboko nevnikla, poněvadž byla její prudkost přílišnou vzdáleností již značně ochábla. Plíce zůstaly neporušené a ačkoli byla rána dosti nebezpečná, měl lékař přece naději, že toho nešťastníka na živu zachrání, nemaje ovšem tušení, že mu tím neprokáže žádnou službu, ano že ho naopak vydá jeho úhlavním nepřátelům v moc.

Proto se také vynasnažoval se vši péčí, aby jej co nejdříve udravil. —

Také Pedro tam častěji přicházel, a když jednou pozoroval, že počíná Bohumil třestit, zůstal u jeho lože a dával na každé slovo bedlivý pozor, které Bohumil mluvil.

Takové třesnutí přišlo na Bohumila ještě častěji, aniž by byl Pedro při tom býval, a lékař se z těch pomatených řečí aspoň tolik dověděl, že není ten ubohý jinou takovým zločincem, za jakého jej vydávali.

Od té doby měl lékař pevný úmysl, Kaminskiho ze všeho nebezpečí zachrániti a přemýšlel neustále o tom, jakým způsobem by mu to bylo možným.

Pozoroval velmi bedlivě Pedrovo se chování a také se dověděl, že byl Pedro jízděného posla do Varšavy vypravil, poručiv mu, aby si co možná pospíšil.

Pěnězi a dobrými slovy dosáhl i toho, že se dověděl, že má ten posel hraběnce Bělčinské na zámek Ronikov psaní od Pedra donesti, a že bezpochyby s touto dámonou do Lukova se navrátí.

Lékař nyní také věděl, kdo ta osoba jest, jejíž lásku byl Kaminski s opovržením odmítl, a podle toho také soudil, že bude bezpochyby hlavní příčinou Bohumilova neštěstí, tato hraběnka.

Od té doby, co byl ten posel do Varšavy vypraven, minulo již několik dní: zimnice z rány počala u hraběte čím dál tím více ochabovati, on nabýval každým dnem jasnějšího vědomí.

Za čtrnáct dní otevřel konečně Bohumil oči a ohlížel se s užasnutím kolem sebe.

Byl v čistém pokojíku, i spatřil u svého lože sedícího starce, jenž naň vlídně se usmíval, kýváje při tom slabě hlavou.

"Kde to jsem?" tázal se Bohumil slabým hlasem a pojal toho starce za ruku.

"Jste u dobrých lidí," odpověděl lékař. "Našli vás na silnici těžce raněného a přinesli vás sem, kdež se již nalezáte delší dobu."

"Díky vám, neznámý příteli," šeptal Bohumil, kterýž byl, jak se samo sebou rozumí, až na kost vyschlý a jako smrt bledý. "Jak se vám budu moci za to odměniti, co jste pro mne učinil?"

"O tom nemluvme," odpověděl lékař. "Vy jste slabý a musíte se šetřiti, pakli chcete být zase zdrav."

"Zdráv?" opakoval hrabě, jehož paměť byla velmi slabá. "A co budu dělat, až budu zdrav?"

"To se pak ukáže," odpověděl lékař. "Shledáte se zase se svými přáteli a budete šťastným."

"Moji přátelé musí být již dávno mrtví, neboť se na ně již nepamatují," pravil Kaminski, bolestně se usmívaje. "Mne se zdá, jako bych se byl na ten svět vrátil z hrobu, ano ze samého pekla," mluvil poněkud silnějším hlasem dále, — „mně se zdá, jako bych byl musel zkouseti strašné muky, které se ani nedají vypsat, — prosím vás, pane, řekněte mi, co se se mnou stalo?"

"Já to nevím," odpověděl doktor, vyhýbaje se přímé odpovědi; "teprv bych se musel na to vypyati."

"Však vy se na to vpytat nemusíte!" zvolal Bohumil, jsa patrně rozčilen. "Vy víte všechno a mohl byste mi to pověditi, kdybyste chtěl."

"Jen se nerozčilujte, příteli, napomínal jej lékař. "To mne stálo velké namáhání, než jsem vás vytrhl z nebezpečí smrti a proto se musíte šetřiti, aby se váš stav zase nezhoršil. Mne to těší jakožto lékaře, že jsem vás zachránil," mluvil tento dojatým hlasem dále, "a já mám z toho velkou radost, že se mi podařilo poctivého muže na živu zachrániti, a proto vás snažně prosím, abyste se nerozčiloval."

"Já tedy budu mlčeti a budu klidný," odpověděl Bohumil. "Když vás nemohu k tomu donutit, abyste mi na mou otázku odpověděl, musím se spokojit a čekat, až zase nabudu tolik síly, že budu moci sám na to na všechno se vypyati."

Tím se skončila rozmluva mezi lékařem a Bohumilem.

Tento pozdvihl své mdlé oči ku stropu, jako by o něčem pře-

mýšlel, a lékař, kterýž se obával, že by se mohl jeho stav zhoršiti, kdyby se upamatoval na všechny události před svým poraněním, uzual za dobré, dát Bohumilovi nějaký uspávací prostředek, což také hned učinil.

Za chvíli byl Bohumil již zase pohřzen v tvrdý spánek.

"Tím jsem ho aspoň ušetřil, že nespátl toho Španěla," pravil lékař sám pro sebe, spokojeně se usmívaje, "a že se neupamatuje na svou minulost, — a toho prostředku musím ještě déle užívati. Kéž by se mi podařilo vyrvat jej z moci jeho nepřátel a dostat jej šťastně přes hranice."

Do té doby by však byly musely ještě aspoň tři neděle uplynouti, než by mohl lékař na to pomyšliti, aby jej nějakým způsobem dostal na rakouské území, ale zatím tam mohla přijeti hraběnka Marie Bělčinská, která byla s Pedrem proti Kaminskiinu spolčena.

Lékařovi to bylo docela jasným, že čeká ten Španěl jen na tu ženskou, až tam přijede, aby se pak rozhodlo o osudu Kaminskiho, a on se o tohoto nešťastníka velice strachoval, když si pomyslí, že by mohl Pedrův posel s tou hraběnkou již za týden se vrátit.

Právě když přemýšlel, jakým způsobem by mohl Kaminskiho zachrániti, zaslechl venku koňský dusot, vzechl se rychle, neboť stanul před jeho domem u jednoho okna jezdec a klepal na ně, žádaje, aby se mu otevřelo.

"Kdo je to?" tázal se lékař úzkostlivě, otevřev okno a dívaje se do tmavé noci.

"Já jsem cestující a zbloudil jsem s cesty, ozval se pod oknem zvučný hlas. "Vy byste se mi velice zavděčil, kdybyste mi řekli, kde jsem a kde bych mohl dostat nocleh."

"Vy jste ve vsi Lukově," odpověděl lékař, "a pakli chcete, můžete přenocovati u mne. V mém tomě jest místa dost, — pro vás i pro vašeho koně."

"Já tedy vaše nabídnutí vděčně přijímám," odpověděl neznámý, jehož obličej nemohl lékař v té tmě rozeznati, načež skočil s koně a pokročil ku dveřím, které za malou chvíli pohostinský lékař s ochotou otevřel.

Při světle lucerny, kterouž držel lékař v ruce, vstoupil jezdec, na němž bylo nyní pozorovati štíhlou a mladistvou postavu, do síně, veda tam za sebou svého koníka.

"Díky vám," pravil, podávaje staříčkému lékaři ruku. "Tedy jsem vlastně již na místě, kam moje cesta směřovala. Vy pravíte, že se jmenuje tato vesuice Lukovo a to je snad tatáž dědina, kde se stala před nedávným časem srážka mezi polskými uprchlíky a ruskými četníky."

"Ano, naše ves, která byla jindy tak klidná, stala se bohužel ouehdy dějištěm krvavého boje," odpověděl lékař a pobídl neznámého jezdece, kterýž byl zatím svého koně jednomu sluhovi odevzdal, aby s ním šel do pokoje.

Když tam vešli, podal lékař dle slovanského způsobu svému hostovi na uvítanou chleba a soli a poádl jej, aby si udělal pohodlí.

Neznámý jezdec, kterýž byl, jak se zdálo, dalekou cestu vykonal, nedal se k tomu dvakrát pobízeti.

Odložil svůj jezdecký plášť a svou čapku, kterouž měl hluboko na čelo staženou, a my v něm poznáváme — Jelvu, milenkou Bohumila Kaminskiho.

Tato srdnatá dívka byla tedy svůj úmysl vykonala.

Nehrozc se žádného nebezpečí, přijela na koni z Varšavy až do Lukova, a náhodou přišla právě do stavení onoho člověka, kteréhož byl osud, jak se zdálo k tomu ustanovil, ač zachránil hraběte Bohumila.

Jelva potřebovala na tuto cestu více než týden a následkem toho nabyl její obličej vážnějšího a mužnějšího výrazu.

O tom neměla ani tušení, že se nalezá v témž stavení, kde byl její milenec, neboť měla za to, že jest Kaminski mrtev a chtěla jít na hřbitov vyhledat jeho hrob.

Byla by tam již dříve se zastavila, kdyby byla věděla, že se jmenuje ta ves Lukovo, v níž se nalezala.

To se dověděla teprv od toho lékaře a byla tomu velice povděčna, že přišla do styku s tímto lidumilem, neboť si pomyslíla, že se od něho nejspíše doví podrobnosti toho boje a že jí bude moci tento muž také okázati Bohumilův hrob, ano že jí snad bude moci podati zprávu o jeho posledních okamžicích než zemřel.

Jelva se ho již chtěla na to zeptati a chtěla se mu svěřiti se svou záležitostí, ale najednou si umínila o tom mlčeti, poněvadž se jí zdálo, jako by byla v jeho pohledu něco podezřelého zpozorovala.

Ale v této domněnce se klamala, neboť k ní neměl ten lékař docela žádné nedůvěry ano naopak byl jejím upřímným a srdečným pohledem tak příjemně dojat, že se jí otázal, zdali by jí mohl býti v něčem k službám.

Jelva se smutně usmála a pravila:

"Já jsem vlastně jen proto sem přijel, abych se pomodlil u hrobu jistého nešťastného muže, který mi byl zvláště milým a dra-